Legea încrederii limitate

On Iunie 08, 2010

Atunci când în echipă există măcar un singur om necinstit, îți pierzi încrederea în toată echipa.

Dintotdeauna mi-a plăcut sportul. Iar sportul meu preferat a fost, fără nicio îndoială, fotbalul. Dar am practicat și sporturi de contact, șase ani de lupte libere și aproape doi ani Taekwondo. Şi la fel ca fiecare om care trăiește în mirajul dorințelor sale, am vrut să ajung un mare campion.

La începutul clasei a 10-a am participat la campionatul național de Taekwondo de la București. Eram foarte ambițios, și credeam în mine, dar trebuie să mărturisesc faptul că nu aveam deloc experiență în ceea ce privește competițiile de arte marțiale. La orice concurs de lupte libere m-aș fi descurcat precis foarte bine, dar asta e, atunci practicam arte marțiale, trebuia să dovedesc și aici de ce sunt în stare.

Leadership: Îți construiești un fundament constant al ascensiunii spre îndeplinirea idealului de unitate, fără să iei în calcul efectele de plasare a propriei ființe într-un context de tip "Extinde-ți garanția"?

Îmi amintesc foarte bine că am câștigat prima luptă, dar am pierdut-o pe a doua. Prin urmare pot să spun că n-am avut o prestație prea bună, dar m-am consolat cu faptul că pentru un practicant de arte marțiale de nivel mediu m-am descurcat binișor.

Garanția mea de calitate era declarația de loialitate în slujba echipei și obligația de a mă reprezenta în totalitate ca și caracter, temperament, stare de spirit în raport cu avantajul victoriei sau cu gustul amar al înfrângerii.

Ceea ce n-am să uit însă niciodată este ceea ce s-a întâmplat la sfârșitul campionatului. Trebuie să precizez faptul că îmi uitasem chimonoul acasă, iar antrenorul a fost bun și mi l-a dat pe al său ca să intru în competiție. Ei bine, după ultima mea luptă, cea în care am fost învins, l-am rugat pe antrenor să-mi dea voie să-i iau acasă chimonoul, să-l spăl, și să i-l aduc curat la primul antrenament. A fost de-acord.

Dar atunci când am ajuns acasă, stupoare, chimonoul nu mai era în geanta sport. Abia atunci am înțeles că a fost furat. Dar de cine? Ei bine nu știu, dar cu siguranță răspunzător era unul dintre colegii mei de la club, pentru că numai ei aveau acces la geanta mea din standul atribuit echipei noastre la competiție. Plin de regrete, am fost măcinat de gânduri negre iar conștiința mea a fost cuprinsă de un profund sentiment de nemulțumire fiindcă am avut prea mare încredere în colegii mei, iar unul sau poate chiar mai mulți din ei, mi-au înșelat-o.

Leadership: În ce punct al evoluției tale din angrenajul unor tendințe de afirmare ești dispus să lași de la tine fără să te supui unei ordini care îți încalcă drepturile și opțiunea de onoare?

Când faci parte dintr-o echipă, crezi în ea. Dar până la o limită. Până când șansa ta de afirmare ta începe să se alinieze la niște tendințe greșite de integrare și creștere în cadrul echipei.

N-am încercat să descopăr adevărul la momentul acela, să-l răsucesc pe toate fețele, să pun întrebări și să încerc să aflu răspunsuri, faptul era consumat. Așa că la primul antrenament din săptămâna ce-a urmat i-am plătit antrenorului contravaloarea chimonoului, fiindcă a fost responsabilitatea mea să am grijă de el. Dar apoi, după o scurtă discuție cu antrenorul, în care i-am explicat cum s-a întâmplat totul (dar el nu a vrut să creadă cu niciun chip că unul din elevii săi mai vechi este vinovat), am convenit să mă mut la un alt club. Locul meu nu era acolo.

Acest incident a reprezentat moment de cotitură al vieții mele și m-a învățat un lucru: nimic nu mă poate mulțumi atunci când, alăturându-mă unei echipe de la care mă aștept să fie eficientă, unită, organizată, competitivă, descopăr că, de fapt, nu pot conta pe nimeni. Căci întotdeauna un om care fură o dată și nu este prins, va fură și a doua oară. Așa că, decât să încep să suspectez pe fiecare, mai bine să-mi caut o altă echipă, o echipă care să se bazeze pe principii de colegialitate, unitate și integritate.

Leadershipul, menținând coloratura unei anticipări creatoare de alte realități, se menține în opțiunea de te retrage dintr-un acord care conține doar "capitole de final".

Cine nu are o încredere mare în echipa sa, nu poate „funcționa” la maxima capacitate. Dacă aș fi rămas la acel club ar fi trebuit să fiu mereu cu ochii în patru, să mă feresc mereu de un dușman nevăzut.

La fel cum un spectator ce asista la prezentarea unui truc, știind de la bun început că va fi păcălit, își creează anumite dispozitive de protecție la nivel psihic încercând să observe care este momentul în care prestidigitatorul îl înșală - eu ar fi trebuit să-mi creez un scut psihologic care să mă apere de momentul neprevăzut când voi fi înșelat. Ceea ce ar fi fost stresant și obositor. Sau ar fi trebuit să adopt o atitudine de neutralitate politicoasă, adică să vin la antrenamente și să plec discret fără să am însă prea multe relații cu nimeni, ceea ce mi-ar fi creat alte probleme, căci nimeni nu tolerează excentricii. Iar dacă aș fi lăsat timpul să se scurgă sperând că lucrurile se vor îmbunătăți, m-aș fi înșelat amarnic.

Ulterior, după vreun an, la o altă competiție, am aflat cum s-a petrecut totul. Unul dintre colegii mei îmi luase chimonoul și-l vânduse pentru un inel de aur unui alt practicant de arte marțiale de la un alt club din țară. Prin urmare, s-a dovedit că suspiciunile mele au fost întemeiate. Şi deci am făcut bine că m-am mutat la un alt club.

Leadership: Nivelul tău de de onoare poate fi refăcut prin deosebita contribuție adusă de promovarea valorilor care au definit misiunea de a te pune pe locul cel mai de sus în topul preferințelor celorlalți?

Valorile pe care am încercat să le promovez odată cu integrarea mea în echipă au fost disponibilitatea de a accepta să cred intr-un sport care mi se potrivea ca stare de spirit, disponibilitatea de a accepta să gândesc în spiritul unui ideal de cooperare si corectitudindea de a accepta orice compromis la vedere.

O echipă trainică, unită și ambițioasă, se naște din colegialitate și prietenie și se păstrează cu grijă. Dacă măcar unul dintre colegii tăi e necinstit, și mai ales dacă nu știi care e acela, ajungi în cele din urmă să-i consideri pe toți ceilalți drept vinovați, ceea ce îți scade încrederea în tine, căci ajungi să te simți singur, înconjurat numai de oameni falși. O echipă care are în componența ei un singur om necinstit este o echipă al cărei stindard nu este bunul simț, deci care nu se bazează pe integritate și respect.

Iar liderul unei astfel de echipe, în care există măcar o oaie neagră, și care nu ia nicio măsură, înseamnă că ori nu-și cunoaște îndeajuns de bine oamenii din echipă, ori că-i

acceptă cu toate defectele lor - și în acest caz riscă să ajungă să fie manipulat de ei și chiar să fie compromis.

Încrederea este unitatea de măsură a nivelului de așteptare pe care îl ai legat de o persoană atunci când sentimentele pe care le nutrești pentru ea sunt reciproce.

Concluzie: O echipă este puternică atunci când se bazează pe relații de colaborare, pe cinste, corectitudine și fair-play. Este rolul liderului de a cultiva aceste relații atât prin exemplul său personal cât și prin măsurile pe care le ia pentru păstrarea lor.

Un lider care acceptă abateri de la etică și nu le sancționează prompt este de fapt complicele celui care se abate de la principiile eticii ce trebuie să guverneze într-o echipă. Acest element negativ din echipă, nesancționat la momentul potrivit, va continua să „saboteze" echipa.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-increderii-limitate.html